

8STE JAARGANG, NR. 132
8 FEBRUARI 2010

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 BOEKEN

6 PLATEN

Reinke/Witte/Mahieu, Pat Metheny,
 Anne Guus Teerhuis, Artvark, Joris
 Posthumus, Rembrandt Frerichs,
 Masters American Music (dvd) e.a.

13 CONCERTEN

I Compani, Jesse van Ruller, Tripod,
 Ramón Valle.

16 OVERIGE ARTIKELEN

pg 16: NY Calling (Chris Byars).

JAZZFLITS 133

staat 22 februari op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

DE GRAMMY AWARDS JAZZ:

Best Contemporary Jazz Album

75

Joe Zawinul & The Zawinul Syndicate
 [Heads Up International]

Best Jazz Vocal Album

Dedicated To You

Kurt Elling

Kurt Elling Sings The Music Of Coltrane
 And Hartman
 [Concord Jazz]

Best Improvised Jazz Solo

Dancin' 4 Chicken

Terence Blanchard, soloist

Track from: Watts (Jeff 'Tain' Watts)
 [Dark Key Music]

Best Jazz Instrumental Album

Five Peace Band - Live

Chick Corea & John McLaughlin

Five Peace Band

[Concord Records]

Best Large Jazz Ensemble Album

Book One

New Orleans Jazz Orchestra

[World Village]

Best Latin Jazz Album

Juntos Para Siempre

Bebo Valdés And Chucho Valdés

[Sony Music/Calle 54]

Best Instrumental Arrangement

West Side Story Medley

Bill Cunliffe, arranger

(Resonance Big Band)

Track from: Resonance Big Band Plays

Tribute To Oscar Peterson

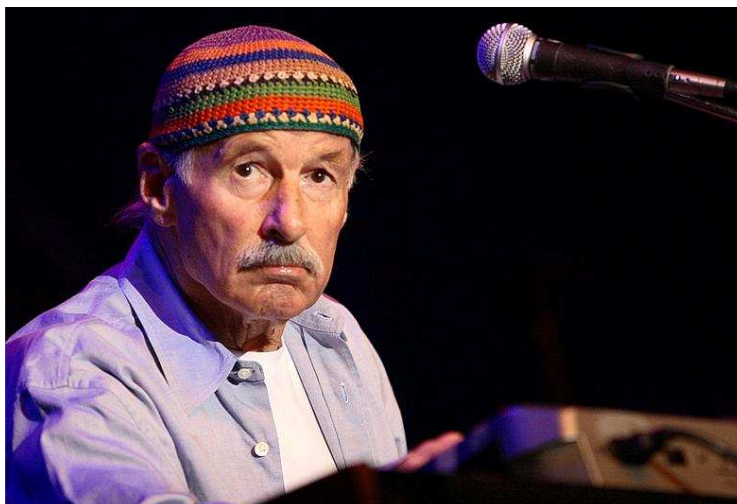
[Resonance Records]

●

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

Joe Zawinul in 2007. (Foto: Joke Schot)

TOETSENIST JOE ZAWINUL KRIJGT POSTUUM EEN GRAMMY AWARD

Toetsenist Joe Zawinul heeft postuum een Grammy Award ontvangen voor zijn album '75'. Het kreeg de prijs in de categorie 'Best Contemporary Jazz Album'. De uitreiking van de Grammy Awards 2010 vond op 31 januari in Los Angeles plaats. Het was al weer de 52ste keer dat de Amerikaanse platenindustrie de jaarlijkse onderscheidingen uitdeelde.

[...zie de linkerkolom voor een overzicht van de winnaars](#)

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK GAAT WEBSITE JAZZFLITS ARCHIVEREN

De Koninklijke Bibliotheek (KB) gaat de website van JazzFlits vanaf medio februari archiveren. Samen met een aantal andere websites is de JazzFlits-website aangemerkt als digitaal erfgoed.

De Koninklijke Bibliotheek is wettelijk verantwoordelijk voor het verzamelen, beschrijven en bewaren van in Nederland verschenen publicaties, zodat toekomstige generaties deze kunnen raadplegen. Daaronder vallen ook websites.

NIEUWS

Kandidaten Deloitte Jazz Award 2010 bekend

De saxofonisten Lars Dietrich, Thijs van Milligen en Floriaan Wempe, gitarist Reinier Baas, bassist Ruben Samama en pianist Anne Guus Teerhuis nemen deel aan de voorronde van de Deloitte Jazz Award 2010. Die is op 2 maart in de hoofdstedelijke Comedy/Jazzclub Toomler. Drie musici gaan door naar de finale op 14 april in het Bimhuis in Amsterdam.

Lifetime Award voor Clark Terry

Trompettist Clark Terry heeft vorige maand een 'Lifetime Achievement Award' ontvangen van de Amerikaanse Recording Academy, de organisator van de Grammy Awards. Clark Terry is inmiddels 89 jaar. Hij kan terugkijken op een carrière van zo'n zeventig jaar, die zich voor een groot deel in de eredivisie van de jazz voltrok.

Erik Vermeulen wint Muziekprijs

De Vlaamse pianist Erik Vermeulen heeft 16 januari in Brussel de Klara-Muziekprijs 2009 in de categorie jazz ontvangen. Hij kreeg de prijs voor zijn cd 'Live Chroma', die hij met Manolo Cabras (b) en Marek Patrman (dr) maakte. In de categorie jazz streden ook de volgende cd's om de hoogste eer: 'Solos Duos' van Pierre Van Dormael/Hervé Samb, 'Profondo Blu' van Alano Guarin, 'Sharing Stories On Our Journey' van Bart Devoort, Emmanuele Cisi, Ron Van Rossum, Nic Thys en Sebastiaan De Krom, en 'Live at the village Vanguard' van Martial Solal. De Klara-Muziekprijs wordt jaarlijks uitgereikt door het Vlaamse publieke radiostation Klara. De medewerkers kiezen de winnaars in vijf categorieën, waaronder jazz en klassiek.

Koen Schouten stopt bij Volkskrant

Koen Schouten zal niet langer meer over jazz in de Volkskrant schrijven. Na tien jaar jazzjournalistiek is het 'tijd voor verandering', zegt hij. Hij blijft actief in de muziek, onder meer via zijn programma 'Shouting Boots' op Radio 6.

Nieuw fotoboek van Jos L. Knaepen

In Gent is 4 februari het fotoboek 'Jazz Masters' van jazzfotograaf Jos L. Knaepen gepresenteerd. Het bevat ruim honderd foto's van befaamde internationale en Belgische jazzmusici. Knaepen maakte de foto's in Europa en New York. Het is Knaepens tweede fotoboek. Zijn eerste, 'Jazz in Belgium', verscheen in 2003.

PODIA

Erika Stucky. (Foto: Tom Beetz)

HUUB VAN RIEL MAAKT JAZZPROGRAMMA VAN KOMENDE MUSIKTRIENNALE KÖLN

Bimhuis-programmeur Huub van Riel heeft de jazzprogrammering samengesteld van de zesde MusikTriennale Köln. Onder anderen saxofonist Henry Threadgill, het ICP-Orkest en vocaliste/accordeoniste Erika Stucky zullen in Keulen optreden. Het festival loopt van 14 april tot 16 mei.

De MusikTriennale Köln is een festival voor hedendaagse muziek dat elke drie jaar plaatsvindt. Iedere editie heeft een eigen thema. De vorige keer, in 2007, was dat 'Improvisatie' en deze keer is het 'Heimat – heimatlos'. Op basis van dit thema heeft Van Riel, als nieuwe artistieke directeur van de Triennale-Jazz-Strecke, een programma met actuele geïmproviseerde muziek samengesteld. Het Keulse festival is erg breed van opzet. Ook bijvoorbeeld violiste Janine Jansen, de Wiener Philharmoniker, de WDR Big Band, Kristjan Järvi's Absolute Ensemble en het Mahler Chamber Orchestra reizen in het voorjaar naar de Duitse stad af. (<http://www.musiktriennale.de>)

PRIJZEN

FLORIAAN WEMPE WINT LEIDSE JAZZ AWARD

Saxofonist Floriaan Wempe heeft 21 januari in het Leidse Rijksmuseum voor Oudheden de Leidse Jazz Award 2010 gewonnen. "Een speler die zal uitgroeien tot een musicus van kaliber", voerspelt de jury. De Award is een aanmoedigingsprijs voor conservatoriumstudenten.

Voor de Award waren vijf jonge musici voorgedragen. De jury onder voorzitterschap van Wouter Turkenburg en met onder anderen Hans Dijkstal, Cees Schrama en Tuffie Vos als lid, was echter unaniem van mening dat Wempe de onderscheiding moest krijgen. Onder meer 'de diepgang van zijn improvisaties' viel de leden op. "Hij beschikt over een sterk harmonisch inzicht, een uitstekende techniek, een rotsvaste timing en speelt met een echte jazzopvatting."

Floriaan Wempe kreeg zijn prijs, een kristallen bokaal, uit handen van Kim Bloem en Sander Grande, beiden programmeur van het North Sea Jazz Festival. Van Jan Jaap de Haan, wethouder Cultuur van de gemeente Leiden, kreeg hij nog eens 1.000 euro.

NIEUWS

Blue Note-baas doet stapje terug

Na 25 jaar heeft Bruce Lundvall de dagelijkse leiding van het label Blue Note overgedragen aan Ian Ralfini. Lundvall wordt 'chairman emeritus' en gaat over A&R-aangelegenheden (artists & repertoire) adviseren.

Wicked Jazz Experience dit jaar Ambassadeur van de Vrijheid

The Boris & Wicked Jazz Experience is door het Nationaal Comité 5 mei en de dertien Bevrijdingsfestivals benoemd tot Ambassadeur van de Vrijheid 2010. De leden vliegen op 5 mei per helikopter van de Koninklijke Landmacht langs de Bevrijdingsfestivals van Assen, Wageningen, Rotterdam en Zeeland. The Boris & Wicked Jazz Experience is een speciaal samenwerkingsverband tussen de zanger Boris en The Wicked Jazz Sounds Band. Ook Guus Meeuwis en Junkie XL mogen zich dit jaar Ambassadeur van de Vrijheid noemen.

Yuri Honing legt laatste hand aan nieuw live-album

Saxofonist Yuri Honing legt op dit moment de laatste hand aan een nieuw live-album van zijn elektrische band Wired Paradise. De opnamen voor 'White Tiger', zoals de plaat gaat heten, werden gemaakt tijdens de wereldtournee 2009. Naar verwachting verschijnt het album, dat uitkomt bij Jazz in Motion, in april. De wereldwijde release volgt in september. Wired Paradise heeft ook in 2010 weer een druk schema met concerten in onder meer Korea, Brazilië, Argentinië, Japan en Slovenië.

Inschrijving Composition Contest Enschede geopend

Componisten van alle nationaliteiten en leeftijden kunnen tot 19 maart een stuk insturen voor de ArtEZ Composition Contest. De wedstrijd, een onderdeel van het International Jazz Festival Enschede, wordt dit jaar voor de vierde keer georganiseerd door het Millennium Jazz Orchestra en het ArtEZ Conservatorium Enschede. Uit de inzendingen worden vijf composities geselecteerd, die op 23 mei door het Millennium Jazz Orchestra onder leiding van Joan Reinders ten gehore zullen worden gebracht. Een internationale jury zal dan de winnaar kiezen. Het International Jazz Festival Enschede staat van 21 tot en met 24 mei op de jazzkalender.
(<http://www.ijfe.nl>)

OVERIG

Sanne van Hek. (Persfoto: www.n1mm.de)

SANNE VAN HEK 'IMPROVISER IN RESIDENCE' VAN DUITSE STAD MOERS

Trompettiste Sanne van Hek is dit jaar 'Improviser in Residence' van de Duitse stad Moers. Ze zal er van februari tot en met december gaan wonen. Als 'stadsmuzikant' zal Van Hek op verschillende wijzen een steentje aan het culturele leven bijdragen.

Van Hek is erg blij met de uitverkiezing, meldt ze op My Space. "Het is een prachtig initiatief en het levert veel werk en projecten op." Van Hek heeft op 29 januari het stokje overgenomen van Simon Rummel. Hij was de 'Improviser in Residence' van 2009. De overdracht vond plaats tijdens een concert waarin Sanne van Hek ook figureerde. Ze is de derde 'Improviser in Residence'. Het fenomeen zag het licht in 2008 met de benoeming van saxofoniste Angelika Niescier. De 'Improviser in Residence' is een initiatief van het Netwerk Improvisierte Musik Moers.

MUZIKANTENLEVEN PIERRE COURBOIS IN BOEK OPGETEKEND

Ter gelegenheid van zijn 70ste verjaardag op 23 april, verschijnt dit voorjaar een boek over Pierre Courbois. Het heet 'Révocation' en bevat interviews, waarin een keur aan muzikanten herinneringen ophaalt aan de drummer. Aan het boek werkten onder anderen Bert Vuijsje, Jeroen de Valk en Jacques Los mee.

Ook Gunter Hampel, Manfred Schoof, Martin Fondse, Rein de Graaff, Jasper van 't Hof, Theo Loevendie, Loek Dikker, Ilja Reijngoud en Jasper Blom duiken in het boek op. De gesprekken geven een beeld van de sfeer van het muzikantenleven, met alle ups en downs. En passant schetsen de auteurs een deel van de geschiedenis van de Nederlandse jazz. Ook Courbois zelf komt in het boek aan het woord. Hij gaat in op zijn drumstel en op zijn manier van drummen, die zich elke dag nog ontwikkelt. 'Révocation' wordt 24 april in de Stadschouwburg van Arnhem gepresenteerd. Pierre Courbois zal die gelegenheid luister bij zetten met een optreden van zijn Kwintet. Het boek verschijnt bij Uitgeverij Gruting.

NIEUWS

Veertig jaar 'jazz studies' op New England Conservatory

De laatste week van maart wordt op het Amerikaanse New England Conservatory uitgebreid stilgestaan bij het veertigjarig jubileum van het 'jazz studies'-programma. Dat was eind jaren zestig het eerste in zijn soort. Het conservatorium heeft een reeks zeer prominente jazzmusici in zijn gelederen gehad, onder wie de NEA Jazz Masters Bob Brookmeyer, George Russell, Ron Carter en Gunther Schuller. Schuller richtte de jazzfaculteit indertijd op. Tijdens de jubileumweek wordt een 'Hot and Cool: 40 Years of Jazz at NEC'-festival gehouden, waarop tal van oudstudenten zullen optreden.

John Zorn komt elke maand met nieuwe muziek

De saxofonist John Zorn heeft beloofd om dit jaar elke maand nieuwe muziek uit te brengen. Niet per se zal dat jazz zijn. Ook kan het zijn dat hij te horen is als lid van een andere groep. Op de rol staat onder meer muziek van The Dreamers, Moonchild en Alhambra en drie nieuwe releases in 'The Book of Angels'-serie. (<http://www.tzadik.com/>)

Jazz Connection-leden Rob Henneveld (links) en Bart Maassen met de Sgt. Pepper Jazz Award 2010. (Persfoto)

Sgt. Pepper's Jazz Award voor Jazz Connection

Jive & Swing Band Jazz Connection heeft 17 januari in de gelijknamige Enkhuizen- se jazzclub de Sgt. Pepper's Jazz Award ontvangen. De prijs is een aanmoedigingprijs voor traditionele jazzbands. Jazz Connection tikkert al twintig jaar aan de weg. De formatie kreeg een sculptuur en mag in mei tijdens het Jazzfestival Enkhuizen optreden.

OVERIG VERVOLG

Alyn Shipton's 'Jazz Library' is een van de jazzprogramma's van BBC Radio 3.

'DE BBC-RADIO MOET WEER AANDACHT AAN DE BRITSE JAZZSCENE BESTEDEN'

Het is nadelig voor de Britse jazzscene dat de BBC-radio in de loop van de jaren steeds minder aandacht is gaan besteden aan Britse jazzmusici. Dat is de belangrijkste conclusie in het rapport 'The BBC – Public Sector Broadcasting, Jazz, Policy and Structure in the Digital Age'. Het werd in opdracht van de organisatie Jazz Services UK gemaakt en is vorige maand gepubliceerd.

Ooit kreeg de Britse jazz ruim baan bij de BBC. De radio had een belangrijke functie bij het ondersteunen van nieuw talent. Dat plukte daar zichtbaar de vruchten van. De jazzscene telde een aantal succesvolle formaties, die invloedrijke platen maakte. Nog eind jaren zeventig waren in de jazzprogramma's nagenoeg alleen maar Britse jazzmusici te horen. Dat is een stuk minder geworden. Het aandeel varieert nu van een kwart tot de helft. Op de landelijke BBC-zenders is tegenwoordig in totaal 9,5 uur jazz per week te horen. Dat aantal uren is volgens het onderzoeksrapport niet langer een afspiegeling van het aantal jazzliefhebbers meer. De onderzoekers schatten het Britse jazzpubliek op 6,6 miljoen mensen en dat is volgens hen groeiende. Dat rechtvaardigt meer jazz op de radio, menen ze.

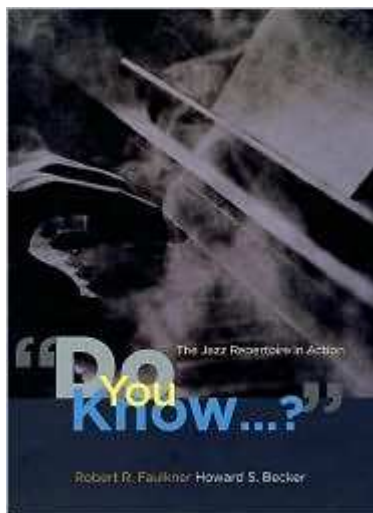
In het rapport wordt de BBC voor de voeten geworpen dat de jazz steeds meer naar de randen van de programmering is verschoven. Hierdoor blijft deze bij het grote publiek buiten beeld. Vervolgens wordt weer gezegd dat er geen belangstelling voor jazz is, aldus de onderzoekers. Zij nemen het de Britse omroep kwalijk dat vorig jaar zonder noemenswaardige argumentatie de BBC Jazz Awards zijn geschrapt en dat de jaarlijkse Big Band Competition een stille dood is gestorven.

In het rapport wordt de BBC opgeroepen om zich weer bewust te worden van de grote betekenis van de Britse jazz en te gaan samenwerken met een aantal jazzorganisaties. Tevens menen de onderzoekers dat er meer live-uitzendingen uit jazzclubs moeten komen en dat er vaker verslag moet worden gedaan van jazzfestivals. De BBC wordt ten slotte gevraagd om een digitaal jazzstation in het leven te roepen.

Het volledige rapport 'The BBC – Public Sector Broadcasting, Jazz, Policy and Structure in the Digital Age' (66 pag.) is te downloaden via de website van opdrachtgever Jazzservices: (<http://www.jazzservices.org.uk/AboutUs/Reports/tabid/205/Default.aspx>)

JAZZ OP PAPIER

WAT GAAN WE SPELEN?

**Robert R. Faulkner &
Howard S. Becker.**
**'Do You Know ...?':
The Jazz Repertoire in Action.**

Chicago : The University of Chicago
Press, 2009.

214 pag.

ISBN 978-0-226-23921-7

geb. met stofomslag.

Prijs 22 euro.

Het is een aardig onderwerp. Enkele musici lopen een zaal binnen, pakken hun instrument uit, blazen een riedeltje en dan: spelen maar. Ze kennen elkaar nauwelijks, hebben zich niet voorbereid en toch brengen ze het er goed van af. Hoe kan dat? Antwoord: omdat iedereen het repertoire kent. Mis! Welk repertoire? Voor welk publiek? En de uitbater, wat wil die? Gaan ze in op verzoeknummers? En hoe lang mogen de nummers duren? Voor dansers is het het ergste als ze de vloer moeten verlaten voordat het nummer is afgelopen. En vocalisten willen nog wel eens in een andere toonaard zingen.

Twee sociologen met ervaring als professioneel musicus hebben zich een tijdlang met dit soort kwesties beziggehouden. Welke omstandigheden hebben een rol gespeeld, als na de vraag 'Kennen jullie song XYZ?' eenstemmigheid is bereikt omtrent het te spelen repertoire. Door zelfreflectie en gesprekken met anderen zijn zij nagegaan hoe de besluitvorming tot stand komt.

Achtereenvolgens komen vier elementen aan de orde: de songs ('n paar honderd, 'n paar duizend), de spelers (competentie, ervaring), de podia (wie geen polka's kan spelen zal niet gehoord worden voor een Poolse bruiloft) en uiteindelijk het 'working repertoire'. Dat kan variëren van mondeling overgeleverde kinderrimpjes van honderden jaren her tot ad hoc bedachte 'instrumentals'. Musici leren songs doordat ze zijn vastgelegd, op bladmuziek, in 'fake books', op platen. Voorheen was ook de radio een grote leverancier. Veel leerde men ook van elkaar, iemand had een oude, niet al te bekende song opgediept en die werd door de anderen aanvaard. In latere jaren komt dat minder voor; het aantal speelmogelijkheden daalde en er werd hoe langer hoe meer met nieuwe, eigen composities gewerkt. Vaste oriëntatiemomenten verdwenen: de beat, de toonaard en een structuur.

Eén voorval uit de vele. Een van de schrijvers, Becker, pianist-songverzamelaar, had voor een gastoptreden in Denemarken om een plaatselijke bassist gevraagd. Hem werd, tot zijn blijde verrassing, de medewerking van Mads Vinding toegezegd. Op diens vraag wat Becker zoal zou spelen, had deze een lijstje gestuurd met de volgende songs: 'Suddenly It's Spring', 'No Moon At All', 'Keeping Out Of Mischief Now', en nog vier. Vinding antwoordde dat Becker nu net zeven nummers had uitgezocht die hij niet kende. Maar als je ze kent, wát ken je dan? Ook het tussenstuk? (probeer 'The Party's Over', of 'Skylark'). Ook de onderliggende harmonieën? Die in de bladmuziek of welke er in de praktijk aan toegevoegd zijn?

Als lezer vraag je je op den duur wel af of je, als je daar even de tijd voor neemt, veel overwegingen niet zelf had kunnen bedenken. Goed, de schrijvers zetten een en ander systematischer neer, illustreren hun betoog met sprekende voorbeelden. Desondanks krijg je de neiging je leestempo te versnellen. Daar komt bij dat de schrijvers enerzijds aankondigen wat ze later gaan behandelen, nadat ze daar al enigszins over uitgeweid hebben, terwijl recapitulerend een eerdere argumentatie nog eens zachtjes wordt overgedaan ('We hebben gezien hoe ...'). Aan het eind blijkt dat de beginvraag anders gesteld moet worden: hoe handelen spelers als een deel niet de nodige kennis in huis heeft om toch tot een gezamenlijke activiteit te komen waarin een ieder zich kan vinden? En door deze vraag nog eens te veralgemeniseren zijn de schrijvers terug bij hun vakgebied: een observatie van het sociale gedrag op microniveau.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

REINKE/WITTE/MAHIEU

Waiting for the Bora

Timeless Records

(<http://www.bernhardreinke.com>)

Bekijk dit trio; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=K7ujZbU1sP0>

In een bezetting met gitaar, bas en slagwerk mag je van alle musici een volwaardige inbreng verwachten. Tenminste, dat vinden Bernhard Reinke (elektrische en akoestische gitaren, gitaarsynthesizer), Onno Witte (drums, percussie) en Wiro Mahieu (contrabas, basgitaar). De drie bewijzen hun gelijk met 'Waiting for the Bora', een cd met een breed pallet aan stijlen: jazz, funk, rock, latin en wereldmuziek. Reinke, Witte en Mahieu verdienen hun sporen in tal van bands, maar dit is het eerste project met deze line-up.

Hoewel er een verhaal achter het materiaal (tien eigen stukken) schuilgaat, heb je de context niet nodig om van het samenspel te genieten. 'Waiting for the Bora' gaat over 'het leven'. Op de voorzijde zien we een vuurtoren in afwachting van een storm; op de achterkant staat een foto van een zonovergoten stuk kust. Gepoogd wordt aan te geven dat het bestaan een avontuur is, dat de mens verrijkt. Tja, prachtig, maar de muziek heeft deze lading niet nodig. Die spreekt een eigen rijke en avontuurlijke taal.

Het is Reinke die op zijn melodie-instrument het voortouw neemt, maar opvallend genoeg voegen ook Witte en Mahieu harmonie toe. Mahieu legt brede akkoordpartijen neer en verlecht eigenzinnige notenreeksen in het eclectische spel van Reinke. Witte volgt de melodielijnen op de voet. De aangename spanning tussen de muzikanten stuitert uit de 'groeven' en omdat een veelheid aan genres passeert, en met name het gitaargeluid varieert van snoeihard tot fluisterzacht, verveelt dit trio geen moment.

Hans Invernizzi

WARNE MARSH & LEE KONITZ

Two Not one

Storyville

Beluister een stuk van de cd; klik hier:

<http://www.youtube.com/watch?v=jKyXAdFwsY>

Samen met een Deense ritmesectie gaven tenorsaxofonist Warne Marsh en altsaxofonist Lee Konitz in december 1975 vier concerten in jazzclub Montmartre in Kopenhagen. Het label Storyville nam ze allemaal op. Ook maakte dat Deense label rond de jaarwisseling nog studio-opnamen met Marsh, in kwartet- en triobezettingen. Alle opnamen werden eerder op plaat en cd uitgebracht. De live-opnamen onder de titels 'Live at Montmartre I', 'II' en 'III', en de studio-opnamen als de 'Unissued Copenhagen Studio Recordings'. Nu is alle muziek door Storyville in een doosje met vier cd's samengebracht en is deze nogmaals te koop.

Konitz en Marsh kwamen uit de Lennie Tristano-school, wat betekent dat ze veel aandacht besteedden aan de structuur van hun solo's en dat ze hun toon neutraal hielden. Ook hoor je ze in de thema's vaak 'contrapuntisch' om elkaar heen draaien. Nog iets dat ze van Tristano leerden. Ze spelen veel gebonden noten, waardoor ze als het ware door de thema's en improvisaties vloeien. Van diverse stukken zijn in de box meerdere live-versies opgenomen. Dat biedt interessant vergelijkingsmateriaal. Op de studio-opname is een zeer gedreven en geïnspireerde Marsh te horen.

Alles bij elkaar is 'Two not One' vijf uur muziek van de bovenste plank. Lennie Tristano zal tevreden zijn geweest. Het is jammer dat de sessies over de cd-grenzen heen lopen. Met een cd extra had iedere sessie zijn eigen cd kunnen krijgen. Maar ondanks dat is het genieten. De blazers maken er een feest van.

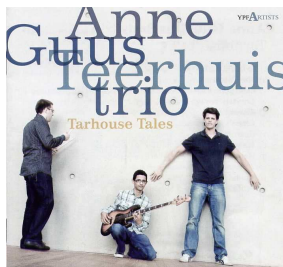
Hessel Fluitman

ANNE GUUS TEERHUIS TRIO

Tarhouse Tales

YPF / Challenge

(<http://www.anneguus.com/>)

Ontmoet Anne G. Teerhuis; klik hier:

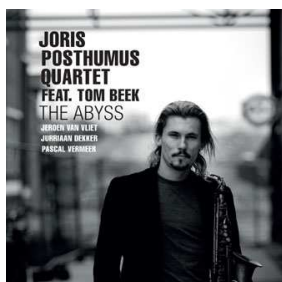
<http://www.youtube.com/watch?v=1UwEJv4sNBs>

JORIS POSTHUMUS QUARTET

The Abyss

Challenge Records

(www.jorisposthumus.com)

Bekijk Joris Posthumus; klik hier:

www.youtube.com/watch?v=GPA6d8AXDsk

VERVOLG CD-RECENSIES

Om maar direct met de deur in huis te vallen: het is nog maar nét februari en nu al wordt een cd afgeleverd die wel eens bij de toptien van 2010 zou kunnen horen. Pianist Anne Guus Teerhuis won het YPF (Young Pianist Foundation) Jazz Concours 2009. In de jury zaten pianisten die wel wat te vertellen hebben: Jacky Terrason, Bobo Stenson, John Taylor en Enrico Pieranunzi. Het gelijk van de jury wordt opnieuw bewezen op 'Tarhouse Tales'. Samen met bassist Glenn Gaddum Jr. en drummer Kristijan Krajnčan imponeert Teerhuis enorm.

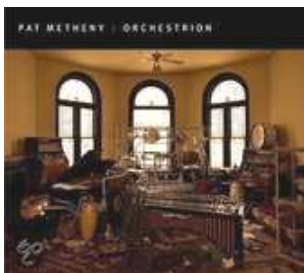
Van de twaalf stukken op de cd schreef de pianist de helft zelf. De speelse composities sluiten mooi aan bij de standards waarvoor hij koos. Zijn eigen 'To David Berkman' is opgedragen aan zijn leraar. 'Round Midnight' is een solopianostuk waarin het origineel wordt omgeven met karaktervolle ingevingen. Michael Jackson's 'Wanna Be Startin' Somethin' wordt op eigenzinnige wijze bewerkt door het razend swingend pianotrio. Als direct daarna het ingetogen Beatles-stuk 'Here There And Everywhere' wordt ingezet, blijkt een finesse waarmee je prijzen kunt winnen. Dat Teerhuis uit de voeten kan met zo'n uiteenlopend repertoire en het weet samen te smelten tot een homogeen geheel, belooft veel voor de toekomst. Ook de aanwezigheid van een subtiele drummer en een elektrische bas maken Tarhouse Tales tot een plaat die een groot publiek zal aanspreken. Anne Guus Teerhuis beweert in interviews dat zijn baan als tandarts hem de zekerheid geeft als musicus financieel onafhankelijk te zijn. Maar als je op dit niveau musicert, komt die onafhankelijkheid vanzelf. Is er dan niets negatiefs over hem te vertellen? Jawel, hij draait geen jazz in de wachtkamer van zijn praktijk.

Peter J. Korten

Wat altsaxofonist Joris Posthumus uit de diepte naar boven weet te brengen, verdient het daglicht in meer dan één opzicht. 'The Abyss' is een fraai en imponerend debuutalbum waarin zeggingskracht en het vermogen te verbeelden samenvloeien tot een muzikaal hoogstaand resultaat. Het is niet alleen het technisch kundig en aanstekelijk spel van Posthumus op de altsax dat indruk maakt, ook de negen eigen composities getuigen van intelligentie en een weldoordachte sensitiviteit. En niet in de laatste plaats heeft Posthumus een uitstekende band samengesteld, waarin de individuele kwaliteiten van de leden juist binnen de formatie van het kwartet op schitterende wijze tot uiting komen. Het spel van Jeroen van Vliet op piano en Fender Rhodes, Jurriaan Dekker op contrabas en drummer Pascal Vermeer gaat verder dan begeleiding. Ze creëren een inspirerend decor voor Posthumus, scheppen contrapunten en accentueren de ambiance. 'The Abyss' is de uitkomst van een misschien min of meer toevallige loop der dingen. Studies aan conservatoria in Rotterdam en Tilburg en het spelen van veel concerten. Maar vooral veel en goed luisteren naar meesters op de sax als John Coltrane, Michael Brecker, Charlie Parker, Cannonball Adderley en anderen. Want dat Posthumus goed heeft geluisterd hoor je aan uitstekende maatvoering, intrigerende intonaties en treffende fraseringen. Mooie introspecties en expressieve vertolkingen die op de plaat in een goede balans zijn. En ronduit schitterend zijn de duetten met gastspeler Tom Beek op tenorsax. 'The Abyss' is een indrukwekkend juweel. Op 19 februari wordt de cd in Paradox (Tilburg) gepresenteerd.

Frank Huser

PAT METHENY
Orchestrion
Nonesuch

Bekijk het orchestrion; klik hier:
<http://www.patmetheny.com>

VERVOLG CD-RECENSIES

Onconventioneel en herkenbaar. Dat is 'Orchestrion' in twee woorden. Maar eerst een paar vragen. Is het van belang om te weten hoe muziek tot stand komt en is dat bepalend voor de waardering van die muziek? Wat is de invloed van technologie (elektronica, mechanica, digitale en MIDI technieken) op de ontwikkeling en uitvoering van muziek en de wijze waarop wij die muziek ervaren? Maakt het verschil voor onze beleving als de plaat is gemaakt door een groep musici of door één man die met behulp van ingenieuze constructies alle instrumenten zelf tegelijkertijd bespeelt?

Naar aanleiding van het verschijnen van het nieuwe album van gitarist/multi-instrumentalist en componist Pat Metheny is het verleidelijk uitgebreid te reflecteren op deze vragen. 'Orchestrion' klinkt als de plaat van een groep, bekend en vertrouwd als de muziek van de Pat Metheny Group. Maar het is geen plaat van een groep. De foto's om het omslag en in de binnenzijde van het digipack, evenals de uitgebreide tekst van Metheny in het boekje dat de cd vergezelt, bieden inzicht. Een orchestrion is een ensemble van instrumenten die door mechanische en pneumatische constructies worden bediend, vergelijkbaar met de 'orkesten' in draaiorgels. Metheny stuurt zijn orchestrion live aan via zijn gitaar en pedalen en met behulp van onder meer MIDI-technologie. De fascinatie voor de combinatie van moderne muziektechnologie en het spelen met instrumenten, was voor Metheny een belangrijke drijfveer en langgekoesterde wens om 'Orchestrion' te creëren. Voor hem is deze innovatie inherent aan de jazz als vehikel voor muzikale ontwikkeling en daarmee is 'Orchestrion' vooral in dat opzicht van belang. En wellicht zelfs geniaal te noemen.

'Orchestrion' volgt muzikaal het spoor van 'The Way Up' (2005) en de signatuur van Metheny is in de composities zeer herkenbaar. Minimalistische patronen, complexe thema's, orkestrale motieven, pregnante ritmes, speelse percussies, alles aaneengesmeed en doorsneden door het typische gitaargeluid van Metheny waarin fraaie warme jazzakkoorden afgewisseld worden door sierlijke temperamentvolle soli. Het titelnummer, als de ouverture van een conceptueel stuk waarin verschillende thema's de sfeer van een veelkleurig landschap tekenen, zou heel goed passen binnen het raamwerk van de 'The Way Up', met die verwante ambiance waarin polyfonie en harmonie elkaar construeren. Evenals het nummer 'Expansion' dat een vergelijkbare sfeer ademt waarin snelle wisselingen van staccatodelen en ingetogen passages het muzikaal palet tonen. Ook de poëtische gestemde en meer introspectief getinte nummers als 'Entry point' en 'Soul search', de laatste met een intrigerend standard-jazz klinkend middendeel waarin Metheny zijn muzikale wortels lijkt te bezien, doen denken aan werk van de Pat Metheny Group zoals we dat kennen van met name de albums 'We live here' (1995) en 'Quartet' (1996). Maar misschien dat het geheel als solocompositie nog het meest aansluit bij 'Secret Story' (1992), dat door menigeen als het magnus opum van de componist Metheny wordt beschouwd. Zal 'Orchestrion' dezelfde ontvangst krijgen? Ik ben geneigd dat te denken. Maar vanzelfsprekend is dat niet. Vermoedelijk zal het gesprek over dit nieuwe album eerst en vooral gericht worden op de manier waarop Metheny deze muziek maakt en uitvoert. Pat Metheny treedt 11 februari met zijn orchestrion op in het Amsterdamse Concertgebouw.

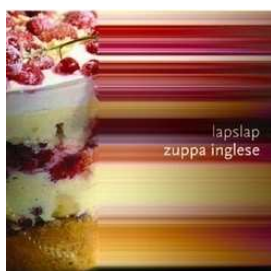
Frank Huser

DJANGO REINHARDT
Manoir de ses rêves
Le Chant du Monde

Bekijk Django Reinhardt; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=-iJ7bs4mTUY>

LAPSLAP
Zuppa Inglese
Leo Records
 (<http://www.leorecords.com>)

VERVOLG CD-RECENSIES

Op 23 januari 2010 was het honderd jaar geleden dat Django Reinhardt werd geboren. De zigeunergitarist wordt wel beschouwd als de belangrijkste Europese jazzmusicus. Zijn faam was zelfs in Amerika groot. Nog steeds, 57 jaar na zijn dood, spelen tientallen groepjes zijn muziek. Helemaal onder de Roma en Sinti. En jaarlijks worden er diverse festivals gehouden ter ere van zijn muziek.

Vanwege zijn honderdste geboortedag heeft het platenlabel Le Chant du Monde alle studio-opnamen van Reinhardt in een box met 26 cd's uitgebracht. De box is 'Manoir de ses Rêves' (kasteel van zijn dromen) gedoopt en bevat 623 opnamen die de gitarist van 1934 tot en met april 1953, een maand voor zijn dood, maakte. Op de eerste twintig cd's is hij als leider te horen. Op de volgende vijf als stersolist bij anderen. De laatste cd biedt live opnamen uit vooral de periode 1946 – 1951.

Django Reinhardt beperkte zich niet tot het spelen met violist Stephane Grapelli in het Quintette du Hot Club de France. Integendeel. Er werden voor hem voortdurend platensessies met buitenlandse jazzmusici belegd, onder wie cornettist Rex Stewart en de saxofonisten Benny Carter en Coleman Hawkins. In de box is Reinhardt solo te horen, in duo- en triostukken, maar ook met grotere orkesten en zijn eigen bigband. Hij speelt Amerikaanse standards, maar ook heel veel eigen composities en chansons. Hij heeft zelfs, al dan niet improviserend, klassieke stukken opgenomen.

U kunt het beste een paar weken uittrekken om dit overdadige menu tot u te nemen. Uw dagelijkse cd met ontspannen swing zal u veel plezier bieden. Ik beveel u aan om regelmatig terug te grijpen naar het spoorboekje van 119 pagina's. Daarin staan een biografie plus een uitgebreide beschrijving van de opnamen. De box 'Manoir de ses Rêves' maakt het gros van andere Reinhardt-uitgaven volledig overbodig.

Hessel Fluitman

Qua titel zou deze cd goed gepast hebben in het kookboek van Han Hidalgo dat ik in het vorige nummer van Jazzflits besprak. Ik denk alleen niet dat de muziek van Lapslap naar de smaak van onze jazzkok is. Het trio improvisatoren uit Edinburgh scheidt geen muziek die de meeste mensen als 'jazz' zouden omschrijven. Maar wie van spannende improvisatie houdt en een scheut elektronica niet schuwt, zet Lapslap haute cuisine voor. 'Zuppa Inglese' (de Italiaanse naam voor het Engelse toetje 'trifle': cake met vruchten en custard) is de registratie van een concert van het drietal, aangevuld met viola da gamba-speler Mark Summers, uit september 2008. Het feit dat al deze muziek in real time werd gespeeld, maakt het extra bijzonder. De stukken klinken complex, terwijl de ingrediënten soms uiterst simpel zijn. Vaak ontstaat de elektronische klanklaag door het samplen en bewerken van de akoestische instrumenten (piano, saxofoon, bugel, percussie) met de laptop. Hierdoor wordt volstrekt onduidelijk welke klanken nu door welk instrument worden gegenereerd. Dat op zich werkt al intrigerend, maar door de compositorische manier van denken en improviseren van Lapslap is het eindresultaat veel spannender dan een raadspelletje onder de noemer 'waar zou deze klank vandaan komen?' Mijn advies aan de luisteraar: gewoon over je heen laten komen, rustig op je laten inwerken, en dat proces een aantal keren herhalen. De muziek wint er alleen maar aan rijkdom door.

Herman te Loo

REMBRANDT FRERICHS
Ordem e progresso - Volume 1
PlastikPeople
[\(http://www.rembrandtfrerichs.nl/\)](http://www.rembrandtfrerichs.nl/)

Bekijk Rembrandt Frerichs; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=4liYjAZOQKw>

ARTVARK SAXOPHONE QUARTET
Truffles
Challenge
[\(http://www.artvarksq.com/\)](http://www.artvarksq.com/)

Bekijk het Artvark Quartet; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=WhBYUYZZXVo>

VERVOLG CD-RECENSIES

Orde en vooruitgang zijn twee begrippen die de levensvisie van pianist Rembrandt Frerichs markeren. Op zijn promofoto's bekijkt hij de wereld bedachtzaam. Na zijn conservatoriumstudie ging hij filosofie studeren. Dat bepaalt mede de intellectuele manier waarop hij naar muziek kijkt.

In 2007 debuteerde Frerichs met de goed ontvangen cd 'Self Portrait'. De opvolger is dus 'Ordem e progresso - volume 1'. In de afgelopen twee jaar schreef hij 27 composities die hij intensief repeteerde met zijn band. Omdat er zo veel geslaagde stukken waren opgenomen volgt ook nog een 'Volume 2'. Dit tweede deel zal meer funky zijn terwijl dit eerste een volledig akoestisch jazzalbum is.

Frerichs laat zich beïnvloeden door klassieke Perzische muziek, Ravel en Debussy en ook Oosterse muziek. Zijn liefde voor Joodse muziek uit zich op de hoes. Kleine Hebreeuwse letters zweven rond een mediterende Jood, uitgebeeld door Rembrandt Frerichs. Het cd-boekje bevat veel informatie. Er staat een essay in van filosoof Rico Sneller dat is getiteld: 'Verlossing is bezieling'. Bovendien staat bij elk stuk een korte beschrijving. Zo zegt hij over de onbekende taal waarin Ignas te Wiel zingt in 'Rosenthalia', dat het een totaal geïmproviseerde taal is die wat Armeens aandoet.

De pianist koos voor de plaat negen eigen composities uit. 'Requiem' doet haar naam eer aan. Met veel gevoel plaatst hij zijn noten, met bassist Gulli Gudmundsson als perfecte tegenhanger. Een belangrijke factor op de cd is baritonsaxofonist Jan Menu. In het laatste stuk, 'I've Grown Accustomed To Her Face' (uit de musical 'My Fair Lady') speelt hij zijn eigen echo fluisterzacht. Heel mooi. Het werd in één take opgenomen, zoals de leider zegt: 'compleet intuïtief'. Op de meeste stukken is Guus Bakker de bassist en Vinsent Planjer de drummer. En nu even wachten op 'Volume 2'.

Peter J. Korten

Een saxofoonkwartet lijkt op een welerploeg tijdens een ploegentijdrit. Zo'n ploeg werkt heel nauw samen om met (bijna) gelijke instrumenten een goede prestatie neer te zetten. De ploeg van het Artvark Saxophone Quartet is als volgt samengesteld. Op alt: Rolf Delfos en Bart Wirtz, op tenor: Mete Erker en op bariton: Peter Broekhuizen. De sopraansaxofoon is niet vertegenwoordigd. Een ploegleider is er ook niet.

Op de cd 'Truffles' staan elf sterke en kleurrijke composities. De bandleden schreven er zeven en arrangeerden er ook een paar, onder meer stukken van de pianisten Chick Corea en Abdullah Ibrahim. Het viertal wil niet academisch overkomen maar weet op een professionele wijze invulling te geven aan de wat minder voorkomende bezetting. Op scholen geven ze al ruim drie jaar concerten waarbij de kinderen op speelse wijze wordt geleerd wat het verschil is tussen de diverse saxofoons.

Logischerwijs maakt men in een saxofoonkwartet goede afspraken, al dan niet op muziekpapier gezet. Artvark improviseert er ondanks die afspraken lustig op los. Vaak is er één speler die de ruimte krijgt voor improvisaties. Natuurlijk is er regelmatig de verwijzing naar klassieke muziek, maar het blijft altijd fris en actueel klinken. Af en toe klinken ze als een complete saxofoonsectie van een bigband. Even later zijn we weer funky of komt er een langzaam stuk voorbij. Die verscheidenheid maakt 'Truffles' tot een uiterst goed verteerbare plaat.

Peter J. Korten

DVD-RECENSIES

DE BANKROET JAZZ
Paul van Ostaijen
 Uitgeverij IJzer, Utrecht

Bekijk drie dvd-fragmenten; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=5o1hbJ04v6Q>
http://www.youtube.com/watch?v=vs1_auceUrs
<http://www.youtube.com/watch?v=OP7YeZ8humg>

Het oeuvre van de Belgische dichter Paul van Ostaijen bevat ook twee versies van een filmscript waarin de jazz een grote rol speelt: 'De Bankroet Jazz'. De tekst van de beide versies en de facsimile's van de originele scripts zijn vorig jaar bij Uitgeverij IJzer in boekvorm verschenen. Tegelijkertijd zag, onder regie van Frank Herrebout en Leo van Maaren, de eerste verfilming van het dadaïstische scenario uit 1920 het licht. De dvd van de film is bij het boek gevoegd.

Van Ostaijen schreef de scripts in Berlijn, waar hij na WO I naartoe was gevlucht, omdat hij in Antwerpen mogelijk in de gevangenis terecht zou komen. In de Duitse hoofdstad kwam hij in aanraking met het Dadaïsme. De Dadaïsten maakten graag de gevestigde orde belachelijk. In de film komt dat sterk tot uitdrukking. 'De Bankroet Jazz' gaat over een dadaïstische maatschappelijke omwenteling. Het verhaal geeft in grote lijnen weer hoe de oude maatschappij door Dada wordt omgevormd, waarbij de Jazz (met een hoofdletter!) de dragende beweging is. Die brengt tot stand wat Dada voor ogen stond. Er wordt niet meer gewerkt, maar alleen gefeest en op Jazz gedanst. Om dat te bewerkstelligen kunnen de burgers schatkistbonnen verwerven, die men te gelde kan maken. Uiteraard is op een gegeven moment de schatkist leeg. De regering vlucht. Dankzij Dada laat het volk zich niet van de wijs brengen, maar blijft het feesten. Het bankroet is een feit.

De film van Van Maaren en Herrebout is een collage van filmfragmenten uit de eerste decennia van de twintigste eeuw. Die vorm past heel mooi in het dadaïstische idee. Het script is op details niet helemaal precies gevolgd, maar dat doet niets af aan de waarde van het script of van de film zelf.

"De film is een collage van filmfragmenten uit de eerste decennia van de twintigste eeuw. De uitgave op dvd vormt, samen met het boek 'De Bankroet Jazz', een uniek cultureel document."

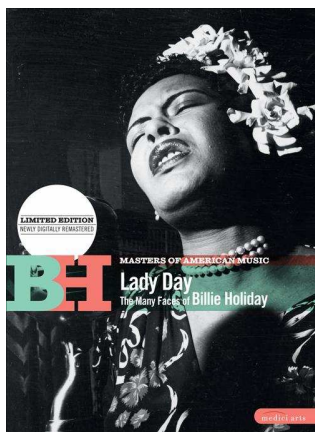
Voor de muziekscore van de film tekende Wouter van Bommel. Hij deed daarvoor een greep uit tijdgebonden en andere muziek. Om ze in de film te kunnen passen, moest Van Bommel de stukken wel eerst bewerken. Onder meer Ellington's 'Menelik', het 'Saxophone Concerto' van Rahsaan Roland Kirk, de 'Satanic Blues' van de Original Dixieland Jazz band en 'Muskrat Ramble' van de Kid Ory Original Creole Jazz Band zijn te horen. Ze worden uitgevoerd door Van Bommel zelf (op trompet, bas en piano), Frans Cornelissen (op trombone en tuba), Pieter Engels (op rieten), Gerrit de Boer (op viool, gitaar en banjo) en Jan Koenders (op drums).

Op de dvd staat een aantal extra's, waarin de levensomstandigheden van Paul van Ostaijen worden uitgelegd en waarin de tijd na WO I wordt geduid. De politieke en artistieke situaties in Antwerpen en Berlijn worden geschetst, om de achtergrond van het ontstaan van dit filmscript te verduidelijken. Ook worden het begin van Dada en van de Jazz in Europa belicht. Samen met het boek vormt de dvd een uniek cultureel document.

Hessel Fluitman

Wilt u een kosteloos abonnement op JazzFlits?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com (klik hier) met als onderwerp 'abonnement'. U krijgt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JazzFlits op de website staat.

MASTERS OF AMERICAN MUSIC**Charlie Parker****Billie Holiday****Thelonious Monk****Naxos**

Bekijk een dvd-fragment; klik hier:
<http://www.youtube.com/watch?v=k1q756ilCFM>

VERVOLG DVD-RECENSIES**FRAAIE TELEVISIESERIE OVER JAZZ NU OOK OP DVD**

In de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw verscheen de bekroonde tv-serie 'Masters of American Music', documentaires van een uur over de belangrijkste jazzmuzikanten. Na een eerdere video-release is de serie nu ook op dvd verkrijgbaar, en dat is fijn, want het zijn stuk voor stuk prima documentaires. Voor me liggen de eerste drie, 'Celebrating Bird – The Triumph of Charlie Parker', 'Lady Day – The Many Faces of Billie Holiday' en 'Thelonious Monk – American Composer'. De aflevering over **Charlie Parker** is de oudste, maar is wel geschreven door de eminente jazzcriticus Gary Giddins, dus we zitten meteen goed. Naast een voice-over met Giddins' mening over Parker krijgen we veel collega's aan het woord over Bird: Dizzy Gillespie, Jay McShann, Roy Haynes, Frank Morgan. Ze moeten ook een beetje het gemis opvangen van het bijna-gebrek aan live-beelden van de saxofonist. We krijgen in een uurtje tijd een behoorlijk beeld van Parker als muzikant én als mens, want ook z'n eerste vrouw, Rebecca, komt aan het woord, alsmede z'n tweede, Chan.

De aflevering over **Billie Holiday** werkt op dezelfde manier, en het is mooi dat we haar privé-leven niet al te zeer uitgemolken krijgen, zoals vaker is gebeurd. De nadruk ligt op Billie Holiday de zangeres, die zong als een blazer, en zich een muzikant onder de muzikanten voelde. Dat horen we uit de mond van bewonderende collega's (Carmen McRae, Annie Ross) en muzikanten die met haar speelden (Harry 'Sweets' Edison, Buck Clayton, Mal Waldron). Mooi is de opmerking van producer Milt Gabler over de beroemde supersessie ('Fine and Mellow') met onder meer Ben Webster, Lester Young, Coleman Hawkins en Roy Eldridge: "Je ziet een twinkeling in haar ogen als ze die jongens hoort spelen." De film bevat veel muziek, met onder andere een koude-rillingenversie van 'Strange Fruit', slechts begeleid door Mal Waldron. En er is gelukkig ook tijd om de nummers helemaal uit te luisteren.

"Het is fijn dat de serie nu op dvd verkrijgbaar is, want het zijn stuk voor stuk prima documentaires."

Dat laatste is het kleine mankement bij de aflevering over **Monk**. Begrijpelijk is het echter wel. Er is van de pianist veel meer beeldmateriaal voorhanden, want redelijk wat buitenlandse tournees zijn gefilmd. Regisseur Matthew Seig heeft er dus voor gekozen om zoveel mogelijk verschillende composities te laten horen (waarbij overigens 'Nutty' abusievelijk als 'Bye-Ya' in beeld komt), en daar valt natuurlijk wat voor te zeggen. De documentaire moet immers ook een mooie introductie zijn voor een minder ingevoerd publiek. Behalve muzikanten (onder meer Ben Riley en Randy Weston) krijgen we ook wat familie aan het woord, zoals Monks zuster Marion en zijn zoon, Thelonious Jr. Daardoor krijgen we relatief meer details te horen dan we gewend zijn bij een muzikant die niet met zijn privé-leven te koop liep, en dat geeft een vollediger beeld. Een tweede set dvd's is reeds aangekondigd, en betreft de afleveringen over John Coltrane, Louis Armstrong, Count Basie en Sarah Vaughan. Iets om naar uit te kijken, want 'Masters of American Music' bedient zowel de jazzkenners als degenen die dat nog niet zijn. Goed geschreven, informatief en zonder sensatiezucht.

Herman te Loo

CONCERTVERSLAGEN

I COMPANI

Last Tango in Paris

Bezetting:

Bo van der Graaf (ts),
 Jeroen Doomernik (tp),
 Christoph Mac-Carty (p),
 Marko Bonarius (b),
 André Groen (dr),
 Michel Mulder (bandoneon),
 Tessa Zoutendijk, Rik Sturwagen (vi),
 Jacqueline Hammelink (cello).

Datum en plaats:

24 januari 2010,
 Hothouse Redbad,
 Leeuwarden.

Tenorsaxofonist Bo van der Graaf heeft een duidelijke voorliefde voor spektakel en lekker felle muziek. De concerten van zijn gezelschap I Compani zijn gegarandeerd daverend. Ook staan ze bol van multimediale activiteiten. Bij I Compani mag je rekenen op muziek met een zuidelijk karakter, daar staat de (verre) Italiaanse afkomst van Van der Graaf borg voor.

Ook dit jaar toert I Compani met het Last Tango in Paris-programma. Dat bestaat uit twee delen. Voor de pauze speelt de groep tango's nuevo van Van der Graaf en erna de muziek van de film van Bernardo Bertolucci met in de hoofdrollen Marlon Brando en Maria Schneider.

Met een bandoneon en de strijkers in de gelederen is I Compani prima toegerust voor het spelen van de 'nieuwe' tango's. Ik moest tijdens het concert vaak denken aan Astor Piazzolla. Je zou, bij wijze van spreken, zo zijn gaan dansen. Michel Mulder liet horen, dat er naast Carel Kraayenhof meer mensen in Nederland zijn die de bandoneon kunnen bespelen. Alles bij elkaar was het een heel mooie set Argentijnse muziek van Nederlandse origine.

I Compani met op de achtergrond een beeld uit de film 'Last Tango in Paris'. Marlon Brando omhelst Maria Schneider. (Persfoto)

Na de pauze speelde het gezelschap een suite die Loek Dikker maakte op basis van de Last Tango in Paris-filmscore van Gato Barbieri. Veejay Martijn Grootendorst zorgde tijdens het concert voor de mooie beelden die boven de hoofden van de muzikanten werden geprojecteerd. Het punt is wel dat je dan niet meer expliciet naar de muziek luistert. De muziek gaat ter versterking van het beeld dienen. Als zodanig werkte de muziek echter heel goed. Maar ook zonder de beelden zou deze vast zeer te genieten zijn geweest. Vanwege de kwaliteiten van Bo van der Graaf en Loek Dikker weet ik dat wel zeker.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

RAMÓN VALLE TRIO

Bezetting:

Ramón Valle (p),
Omar Rodriguez Calvo (b),
Owen Hart Jr. (dr).

Datum en plaats:

23 januari 2010,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Er zijn van die concerten waarin het in de eerste minuut meteen raak is. Het optreden van het Ramón Valle Trio was er zo een. Het drietal speelde een lange set waarin opviel dat de leden van het trio volkomen gelijkwaardig waren. Valle had een sprankelend en organisch toucher. Hij liet de vleugel flink nagalmen en die sound paste perfect bij zijn temperament. Rodriguez Calvo wist zelfs gevoelig te zingen met zijn bas en Hart speelde met zijn dunne stokken zacht en teer, maar ook attent en heel strak. Een excellente zaalversterking maakte het geheel af.

Ramón Valle. (Foto: Joke Schot)

In het eerste stuk, 'Dislberg Morning Light', speelden de bassist en de linkerhand van de pianist een motiefje van slechts zes noten. Deze basis repeteerde eindeloos en hierop werd creatief geïmproviseerd. Veel muziek was van de recentelijk gelanceerde cd 'Playground'. Het titelstuk van dit album weerspiegelde de verschillende emoties van spelende kinderen. In vrijwel alle stukken kwam op zeker moment de temperamentvolle Cubaanse achtergrond van Valle bovendrijven.

Slechts een klein aantal muziekstukken had een duidelijk eind. Meestal eindigde de muziek als het wegsterven van een krachtige regenbui. Dat paste wel bij de gevoelige Ramón Valle. Hij zegt vooral een jazzpianist te zijn en bewees dat live. Overigens wees hij het publiek er fijntjes op, dat je zijn achternaam toch vooral op zijn Spaans moet uitspreken, waarbij de 'v' klinkt als een zachte 'b'. Dat weet u dan ook gelijk weer. Tijdens zo'n concert is de tribune van Lantaren/Venster voor mij één van de mooiste plaatsen op aarde.

Na afloop van het concert klom Fabio, het zoontje van Ramón op de drumkruk. Wie weet wat daarvan komt...

Peter J. Korten

Wilt u een kosteloos abonnement op JazzFlits?

Stuur dan een mail naar jazzflits@gmail.com (klik hier) met als onderwerp 'abonnement'. U krijgt dan twintig keer per jaar bericht als de nieuwe JazzFlits op de website staat.

JESSE VAN RULLER TRIO

Bezetting:

Jesse van Ruller (gt),
Jeroen Vierdag (b),
Joost Patocka (dr).

FRANCIEN VAN TUINEN EN TRIPOD

Bezetting:

Francien van Tuinen (voc),
Jasper Blom (ts, kl, baskl),
Jeroen Vierdag (b),
Joost Patocka (dr).

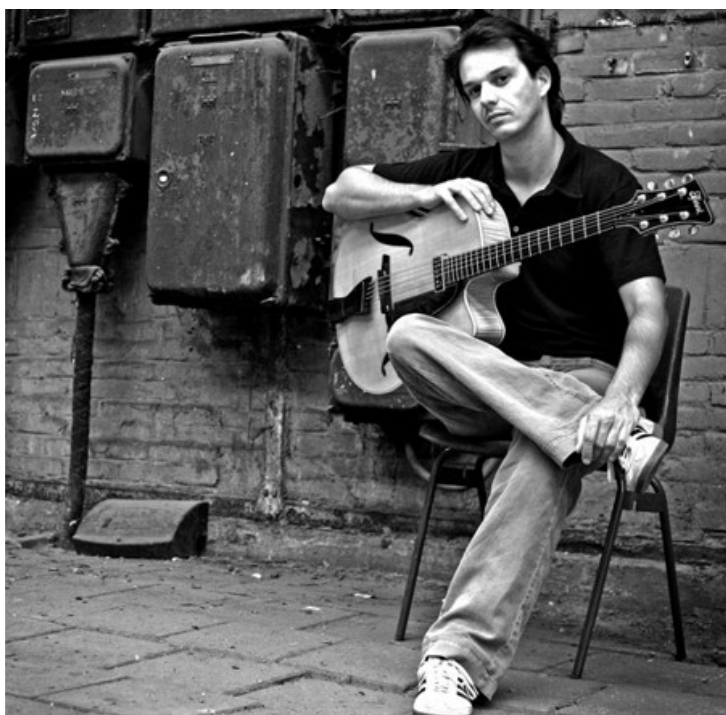
Datum en plaats:

26 januari 2010,
Oosterpoort,
Groningen,

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Bij een dubbelconcert van Jazzimpuls krijg je twee Nederlandse artiesten voor de prijs van een. Op 26 januari in Groningen waren dat gitarist Jesse van Ruller en zangeres Francien van Tuinen. Van Ruller mocht voor de pauze op. Zijn trio ging wat aarzelend van start. Dat zat hem vooral in Van Ruller zelf, want de begeleiding van drummer Joost Patocka en bassist Jeroen Vierdag was scherp. Ze hebben als ritmesectie een schitterend geluid. Het warme volle basgeluid van Vierdag kwam vooral in de solo's goed tot uiting.

Het trio speelde een aantal nummers van Jesse van Ruller zelf en wierp zich ook op Duke Ellington's 'Isfahan'. Pas in het nummer 'Up on the Roof' kwam leider Van Ruller goed op dreef. Dat was mede te danken aan de bijdrage van Francien van Tuinen, die de heren in dit nummer bijstond. In het afsluitende nummer, Lou Donaldson's 'Alligator Boogaloo', pakte Van Ruller in Grant Green-stijl flink uit. Precies zoals we dat van hem gewend zijn: spetterend, virtuoos en vol energie.

Jesse van Ruller. (Foto: Govert Driessen)

Na de pauze was het de beurt aan Francien van Tuinen met de formatie Tripod. Als drummer en bassist daarvan betraden andermaal Joost Patocka en Jeroen Vierdag het podium. Derde man was saxofonist/klarinetist Jasper Blom. Tripod heeft een bijzondere samenstelling, vooral door het ontbreken van een akkoordeninstrument. De stukken zijn dan ook hoofdzakelijk georganiseerd rond melodielijnen in plaats van akkoordenschema's. Het tweestemmig samenspel tussen Van Tuinen en Blom sprong er in alle nummer uit. Het hoogtepunt was Bloms compositie 'Sherwood Forest', een nummer waarin jazzgeluid samenvloeit met folk-achtige melodieën. Verder viel de verrassend heldere uitvoering op van de standard 'Stardust'. Vierdag schitterde wederom met zijn mooie basgeluid en Blom manifesteerde zich als een virtuoze rietblazer die ook nog mooi gebruik maakte van technische echo-effecten. Met haar mooie klassieke jazzzanggeluid was Francien van Tuinen echter de grote ster van het viertal. **Bart Hollebrandse**

NEW YORK CALLING

CHRIS BYARS: A WORLD VIEW

DOOR PAUL BLAIR

"When I was twelve," recalls Chris Byars, "my father loaned me an alto saxophone, provided me with two Charlie Parker LPs, along with a little sheet music, and suggested that if I ever wanted to sound good on the instrument, I ought to pay attention to what Bird was doing. I guess that's really where my obsession with jazz really began."

These were first steps into a whole new universe for Byars, although he'd been surrounded by music literally since birth. The son of two prominent symphony musicians, he'd begin appearing onstage as a boy soprano at the age of seven in productions staged by the New York City Opera, the Metropolitan Opera and the New York City Ballet. A sudden change of voice with the approach of adolescence required a drastic shift in direction. Since then, he's become one of the brighter lights and more inquiring minds on the local scene – as well as one of the most effective ambassadors for jazz internationally.

Chris Byars. (Persfoto)

Leading one of the ensembles touring overseas as part of the Rhythm Road initiative run by Jazz at Lincoln Center under Department of State sponsorship, Byars embarked in November on a month-long performance tour that presented his music to audiences in Cyprus, Syria, Turkey, Uzbekistan and Mongolia. By year-end, he'd brought his distinctive take on the American jazz tradition to a total of 27 countries: sixteen through the Rhythm Road program and the remainder as the result of requests from U.S. embassies overseas. His most frequent collaborator throughout these tours has been New York bassist Ari Roland. "Some of our most rewarding days came in Cyprus," recalls Byars, "which I've now visited eight times in just two years. Tensions between Turkish Cypriots on one side and Greek Cypriots on the other side remain strong. Our group first played on the island in March of 2008. Then we returned a few months later for a longer stay, doing concerts on both sides of the line but also running five days of workshop sessions at a Fulbright facility in the neutral zone patrolled by U.N. peacekeeping forces that brought together fledgling jazz players from each community."

...vervolg op de volgende pagina.

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

FESTIVAL

De Martijn Schok Boogie & Blues Band.
(Persfoto)

BOOGIE AND BLUES FESTIVAL

Regardz Hotel, Ermelo

13 maart 2010

(<http://www.boogiefestival.nl>)

Met onder anderen: Big Jay McNeely, Ricky Nye, Mike Sanchez, Thijmen Vonk, Ecco Rijken Rapp en de Martijn Schok Boogie & Blues Band.

Het Internationale Boogie en Blues Festival Holland vindt voor de zevende keer plaats. Drijvende kracht achter het festival is pianist Martijn Schok. Zijn Boogie & Blues Band, met onder anderen saxofonist Rinus Groeneveld, fungeert als huisband van het festival en zal de vijftien optredende artiesten begeleiden.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (jazzflits@gmail.com). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel

Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz, Jaap

van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS-logo** is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG NEW YORK CALLING

At this point, the Chris Byars discography isn't a lengthy one. The first project under his leadership resulted in *Night Owls* on Smalls' inhouse label. Recorded in 2002, it featured an octet largely made of players from the Smalls community. Next from the same label came *Photos in Black, White and Gray*, a spirited 2006 quartet effort filled with Byars originals on which he played alto, tenor and soprano saxophones. *Pictures at an Exhibition of Himalayan Art*, recorded in 2007, presented Byars composition inspired by art pieces in the collection at Manhattan's Rubin Museum and brought together the pianoless quartet with which Chris has done most of his recent overseas touring: Roland, trombonist John Mosca and drummer Stefan Schatz. (Chris' father James can add color with oboe and English horn). The same four players reunited, along with pianist Sacha Perry, for last year's *Blue Lights* (Steeplechase). Along with one Byars original, it features rearrangements of seven numbers composed by saxophonist Gigi Gryce, one of the musicians prominent in the 50s and 60s who continue to intrigue and inspire Byars. Another of these is the late trombonist Jimmy Cleveland. Byars pulled together a retrospective of Cleveland tunes with a specially assembled group of players for an engagement at Smalls and had Cleveland, ill at the time at his California home, listening in by phone. More recently, Chris was also instrumental in bringing vibraphonist Teddy Charles, who'd given up jazz years ago to function instead as a chartered fishing boat operator, back into active performance. The result was a well-received 2009 album (*Dancing With Bulls*) once again spotlighting Charles as soloist, plus several local club engagements in collaboration with Byars-led ensembles.

Another of those inspirations has been saxophonist Lucky Thompson, a leading figure during the 50s who dropped out of music and died in relative obscurity five years ago. "My octet will be recording another CD for the Steeplechase label later this month, one devoted wholly to Lucky's music – some of his originals that he never recorded with a group as large as ours and also some unheard Lucky transcriptions. I've haven't really settled on which numbers we'll do, but among the possibilities are several wonderful things with great titles like "Notorious Love," "Passionately Yours," "Quick As A Flash" and "Could I Meet You Later?" For our stint at Smalls this month, we'll be trying these out. You know, in addition to being a marvelously inventive player, Lucky was truly an innovative composer. More and more people are rediscovering his considerable writing and improvising talents these days.

"At Birdland this month, my quartet and Washington area saxophonist Brad Linde will be joining pianist Freddie Redd to play some of his own compositions, primarily numbers he wrote in 1960 for that famous play called "The Connection." We might do "The Thespians" and "Music Forever," as well as others. In fact, we featured some of this music last March at Smalls. "Our next tour? Well, we'll visit Cyprus, Syria, Saudi Arabia, Slovakia and Turkey and maybe a couple of other countries beginning in March. And I've been invited back to Mongolia for a jazz festival in September."

Chris Byars leads his octet during a late-night set at Smalls on February 25 through a program called "The Music of Lucky Thompson." He'll also play alto at Birdland on February 9 as part of the Freddie Redd Sextet.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. Bert van den Brink/ Maria Markesini
2. Maria Markesini/Bert van den Brink

19-02-10 - Schouwburg Almere - Almere
 07-03-10 - De Harmonie - Leeuwarden
 18-03-10 - Theater De Poortery - Zaltbommel
 19-03-10 - Stadsgehoorzaal Kampen - Kampen
 20-03-10 - Theater Achterom - Hilversum

1. Humphrey Campbell Kwartet
2. Toon Roos Kwartet

19-02-10 - Theater Het Klooster - Woerden
 25-02-10 - Theater Hanzehof - Zutphen

1. Trio Johnny & Mozes Rosenberg
2. Rob van Bavel met Johnny Rosenberg

25-02-10 - Theater De Schalm - Veldhoven

1. Piet Noordijk & Peter Beets
2. The Beets Brothers met Piet Noordijk

13-02-10 - Philharmonie - Haarlem

1. State of Monc met 'Nu-Jazz'
2. State of Monc & Ben van den Dungen

26-02-10 - Theater aan de Parade - Den Haag

1. Fay Lovsky & Eric Vloeimans
2. Eric Vloeimans Gatecrash

10-02-10 - De Oosterpoort - Groningen
 11-02-10 - Kennemer Theater - Beverwijk
 14-02-10 - Centraal Museum - Utrecht

www.jazzimpuls.nl

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 25 januari 2010

1. Steve Hobbs
 Vibes, Straight Up
 (Challenge)

2. Roni Ben-Hur
 Fortuna
 (Motema)

3. The Mike Longo Trio
 Sting Like A Bee
 (CAP)

De nummer 1 van de JazzWeek-lijst is deze keer een uitgave van het Nederlandse label **Challenge**. De plaat bereikte de toppositie in twee weken tijd.

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

VARIA

DE APPEL VALT NIET VER VAN DE BOOM

Pianist Ramón Valle had zijn zoontje Fabio meegenomen naar zijn concert op 23 januari in Lantaren/Venster (Rotterdam). Om te beweren dat Fabio in de voetsporen van zijn vader gaat treden is wellicht ietwat voorbarig, maar na afloop van het optreden gaf hij op zijn manier een fraai stukje drumwerk ten beste. (Foto: Joke Schot)

DE FAVORIETE RAY BROWN-TRACKS VAN BASSIST CHRISTIAN MCBRIDE

Quincy Jones: 'Killer Joe'

Album: Walking in Space (A&M CDA0801)

Oscar Peterson: 'Sometimes I'm Happy'

Album: The Trio (Verve 731453906327)

Ray Brown-Milt Jackson: 'Lined With A Groove'

Album: Much In Common (Verve 314 533 259-2)

Milt Jackson-Ray Brown: 'Frankie and Johnnie'

Album: That's the Way It Is! (Impulse AS 9189)

Ray Brown: 'Time After Time'

Album: Three Dimensional (Concord CCD4520)

Ray Brown Trio: 'Lady Be Good'

Album: The Red Hot Ray Brown Trio (Concord Jazz)

Superbass: 'It Ain't Necessarily So'

Album: Superbass 2 (Telarc CD83483)

Ray Brown Trio: 'F.S.R.'

Album: Walk On: The Final Trio Recordings (Telarc)

James Brown: 'It's A Man's, Man's, Man's World'

Album: Soul On Top (Verve 0602498617182)

Sonny Rollins: 'I'm an Old Cowhand'

Album: Way Out West (Contemporary / OJC 337)

Oscar Peterson Trio: 'Wheatland'

Album: Canadiana Suite (Japanese Import 9087)

Duke Ellington-Ray Brown: 'Pitter, Panther, Patter'

Album: This One's For Blanton (Pablo 2310-721; OJCCD-810-2)

Ray Brown: 'Bass Solo Medley: Full Moon and Empty Arms/The Very Thought Of You/The Work Song'

Album: The Very Tall Band (Telarc CD83443)

(Bron: interview Christian McBride met Ted Panken)